

klestila. Dekleta ni hotel pustiti, rajši je šel. Trmast je kot ti. Kar si ubije v glavo, trdi celo večnost. Z batom mu ne izbiješ iz butice. Veljave mu pa ne smeš dati.“

„Moj Bog, naj bi vzel dekle, če ni drugače. Da bi le ne šel od doma! Kaj poreko ljudje?“

„No lepo, Neža! Vsak dan drugače govoriš. Pravim ti, če bi se tudi vrnil, dekleta ne vzame. A ne vrne se, trmast je.“

Zaloputnil je vrata in šel za hlapcem v gozd. Neža je jokala dalje, globoko v srce jo je skelelo.

„Oh, moj Bog, da bi se vsaj vrnil! Tone mora ponj. Naj mu da čez in naj vzame to presneto dekle,

je začul klic, človek se je boril s poslednjimi močmi. Pogledala je in spoznala Martina. Spreletelo jo je po mozgu, noge so ji odpovedale, zgrudila se je v reko.

Take sanje je imela, in Jerinka je tudi verjela v sanje.

„Bog in Št. Lenart mi dajta svojo pomoč!“

Preko hriba je sipalo popoldansko solnce svoje žarke, v leskovem grmu je žvižgal kos in v gozdu je pela kukavica. V Jesenovem je pasel pastir krave, junice, voli in teličke. Vriskal je in žvižgal na piščal, izvito iz vrbovega lubada. Zvonci so prijetno brneli po strmi rebri in odmevali po dolinicah. Nad Nanosom je lahno plavalo par belih meglic in nad dolino je viselo čisto, kristalno nebo kot nad mirnim gorskim jezerom.

„Tako je lepo, moj Bog, in jaz sem nesrečna. Ah!“

Sedla je na mehko travo in zakrila oči s predpasnikom. Dolgo je ždela tako in jokala. Sinica je pela na hrastu in kimala zadovoljno nagajivemu vrabcu, ki je prifrčal mimo, lastavice so letale iz doline, nekje v višavah je krožil kragulj.

Minka je šla po poti in ko je ugledala Jerinko, se ji je usmilila v srce. Pustila je v travi jerbas, v katerem je nesla južino na polje, in krenila k studentcu. Nežno je položila roko na Jerinkino ramo. Neža se je prestrašila.

„Ti, ti si?“

„Da, jaz sem, teta. Ne jokajte tako hudo!“

Položila ji je roko okrog vratu in ji šepetala:

„Ubožica, ne jokajte!“

Jerinki je srce vzdrtelo,

ko jo je videla, tako mlado in nežno, skrbno in ljubeznivo. Minka, katero je sovražila. Odkar se je dekle zavedlo, mu ni privoščila prijaznega pogleda. To ni mogoče, to ni mogoče.

„Pusti me, pusti, dekle! Saj veš, kako je.“

„Ne, ne, tako vas ne pustim. Trpeti ne smete več radi mene.“

„Radi tebe?“

„Da, da radi mene. Vest bi me pekla. Lagala nisem nikoli, ker je laž grda. In z lažjo se ne maram vtihotapiti v vašo hišo. Molčati ne morem več.“

„V našo hišo? Kaj govoriš, dekle? Razjasni mi zagonetko!“

FOT. P. METOD SCHNEDITZ

NADŠKOFIJSKA STOLNICA V ZAGREBU

ki si ga ne more izbiti iz glave. Če on ne pojde, pojdem pa sama. Da, sama pojdem, če ne gre on. Z Blažišarico se peljem,“ je tarnala v petek popoldne. Vzela je škaf perila in šla na studenec prat. Ves objokan ji je bil obraz in par noči ni skoro zatisnila očesa. Če so se ji sklenile trudne trepalnice, so prišle težke sanje. Martina je videla v mnogih nevarnostih. Kače so ga pikale, v temnem gozdu so ga napadli razbojniki, pobili in vrgli v brezdno. Potem se ji je sanjalo o globoki reki, ki je valila umazano vodo po dolini. Iz gora je priletela, kjer se je tajal sneg, in kamenje je valila s seboj, debele hlode, šture in kole. Na bregu je stala in gledala v valove. Sredi reke se